

Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm (Atatürkçülük) (VII)

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Cts, 29/06/2013 - 11:01

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(I\)](#) [2]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(II\)](#) [3]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(III\)](#) [4]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(V\)](#) [5]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(VI\)](#) [6]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(IV\)](#) [7]

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünsün

Altı bölümdür sürdürdüğümüz bu yazı dizisinde Bilimsel Sosyalizmin ve Kemalizm'in içeriklerinin ne olduğunu, kısa tarihçelerini, ilkelerini, Bilimsel Sosyalizmle Kemalizm arasındaki ortak ve farklı olan yönlerin ne olduğunu, Türkiye'de Kemalist ideolojinin teori ve pratiğini, ona yapılan saldırıları vs. incelemeye çalıştık.

Bu bölümde ise ülkemizin temel ve güncel toplumsal sorunlarının çözümünde Bilimsel Sosyalizmin mi yoksa Atatürkçülük ideolojisinin mi daha uygun olduğu konusunda tartışmak amacıyla **cumhuriyet tarihimizin kısa bir analizini** yapmaya çalışacağız.

Yukarıda adı geçen ideolojilerin **ortak yönünün**, her ikisinin de temel felsefesinin **bilimsel** olduğunu geçen bölümlerde ayrıntılarıyla açıklamıştık. Aralarındaki **farkın** ise genel anlamda inceleme konusu

olan toplumun **somut yapısına** ve bu toplumun **dünyadaki** reel var olan **toplumsal ilişkiler** **ağındaki pozisyonuna** bağlı olduğuna değinmiştik.

O halde ülkemiz Türkiye'deki yaşanan köklü ve güncel toplumsal sorunların çözümünde hangi teorik yapının en uygun olduğunun başarılı bir biçimde tespitini yapabilmenin yöntemi, **nesnel** olarak; ülkemizin reel dünya toplumsal sistemi içindeki **pozisyonunu** saptamak ve ülkemizin **ekonomik, sosyal ve siyasi durumunu ve yapısını analiz** etmek olacaktır. Çünkü her iki ideolojinin ortak temeli **bilim** olduğuna göre, her bilimsel çalışma ve araştırma da doğal olarak **somut verilerden ve gerçeklerden hareket edilerek** doğru bir sonuca ulaşılacaktır. Elbette bu konu, ayrıntılı ele alındığında, yüzlerce sayfalık bir kitabı kapsayacak geniş bir konudur. Ancak biz burada, ülkemizin cumhuriyet tarihçesini ve ülkemizin son dönem toplumsal durumunu öz ve kısa olarak değerlendirmeye çalışacağız.

Türkiye Cumhuriyeti; parçalanmış ve I. Dünya Savaşı ile emperyalist devletler tarafından paylaşılmak üzere işgal edilmiş; sanayide, bilim ve teknikte, demokrasi ve uygarlıkta oldukça geri kalmış; yarı sömürge, 623 yıllık merkezi feodal Osmanlı İmparatorluğunun toprakları üzerinde 1923 yılında kurulmuştur. Bir **ulus** olarak insanlık tarihinin emperyalizme ilk başkaldıran ülkesi olan Türkiye, Mustafa Kemal öncülüğünde başarılı bir kurtuluş mücadelesi vererek **Türk uluslaşma** sürecini ve Türk ulusu olarak ta, köklü devrimlerle modern, laik, demokratik ve hukukun üstünlüğüne dayalı bir ulus devletle **kurumsallaşma** sürecini yaşamıştır.

Genç Türkiye Cumhuriyeti; dışarda emperyalizme ve içerde yerli feodal gericiliğe karşı çetin mücadelelerle bir yandan bağımsızlığını koruyabilmiş; diğer yandan hızlı bir sanayileşme, geniş bir aydınlanma, temelden demokratikleşme ve modernleşme hareketiyle süratle toplumsal gelişim ve ilerleme mecrasına girmiştir. Türkiye'nin bu ulusal kurtuluş hareketi, bütün dünyanın mazlum uluslarına örnek olmuştur.

Fakat ne yazık ki dünyanın emperyalizme ilk ve başarılı mücadelesini veren ülkemiz Türkiye; genç cumhuriyetin daha da ilerlemesi ve iç istikrarının pekişmesi için zorunlu olan bazı reform ve devrimlerini **tamamlayamadan** ölen büyük önderi Mustafa Kemal Atatürk'ün vefatından kısa bir zaman sonra, dünya siyasi konjonktürün de baskısıyla adım adım **bağımsızlığını yitirerek** yeniden **emperyalizmin tuzağına düşmüştür**.

Hitler faşist ordularına karşı II. Dünya savaşından başarıyla çıkan SSCB ve Stalin; Türkiye'nin, Sovyet Kızıl Ordularının yanında Faşist Hitler ordularına karşı savaşa girmemesine çok kızmış; 1945 yılında Türkiye'den, **Türkiye'nin egemenlik haklarını açıkça çiğneyen** ağır taleplerde bulunmuştur. Sovyetlerin bu diplomatik baskısı ve ülkede II: Dünya savaşı zamanında 4-5 yıl süren savaş ekonomisinin ağır yıkımının da etkisi karşısında zamanın Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, 1947 yılında artık emperyalist dünya sisteminin lideri olan ABD ile dönemin ABD Başkanı Truman'ın doktrini çerçevesinde **işbirliği** antlaşması yapmıştır.

Daha sonra 1950 yılında iktidara gelen DP yönetimi, genç cumhuriyetin **bağımsızlık mücadelesine ağır bir darbe vurarak** ABD' ile yapılan bu antlaşma kapsamında emperyalistlerden Marshall planı dâhilinde **mali yardım almıştır**. DP yönetimi, 1952 yılında Türkiye'yi NATO'ya üye yapmak amacıyla **emperyalizme sadakat sınavı** için Kore'deki iç savaşa asker göndermiş; Kore'deki iç savaşta 718 adet şehit verilmiştir.

NATO'ya üyelikle birlikte **Türkiye**; ulusal kurtuluşumuzun ateşleri içinde M. Kemal tarafından kurulan ve ana görevi, Türk ulusal varlığını, cumhuriyeti, Atatürk devrimlerini ve ülkenin bağımsızlığını korumak olan kahraman **ordusunu, emperyalistlerin emrine sunmuştur**.

Bu da yetmiyormuş gibi NATO üyeliği ile birlikte ülkemiz; onlarca aydın insanımızın ve masum yurttaşımızın suikastlarla katledildiği, 1 Mayıs 1977 İstanbul, Çorum, Maraş, Sivas vs. gibi toplu cinayetlere maruz bırakılmıştır. Bu cinayetler ve provokasyonlar, Türkiye'nin NATO üyeliğinin bir uzantısı olarak adına **Süper NATO** veya **Gladyo** veya **Kontrgerilla** da denen, halk arasında "Derin

Devlet” olarak anılan, Türkiye Cumhuriyeti devleti içinde yuvalanmış, yasa dışı, illegal, gizli fakat resmi bir cinayet şebekesi tarafından düzenlenmektedir. Dolayısı ile ülkemizde iç huzuru, barışı ve iç siyasi istikrarı doğrudan tehdit eden bu illegal cinayet çetesi de NATO üyeliği ile ABD emperyalizminin kontrolündedir.

Ülkemizdeki 1950 ile 1960 arası 10 yıllık Demokrat Parti yönetiminin; **Kemalizm’in** iki temel boyutu olan bir yandan **Bağımsızlığa aykırı** olarak emperyalizmle yeniden işbirliğine girmesi, diğer yandan **Demokrasiye aykırı** olarak cumhuriyeti kuran muhalefetteki Atatürk’ün partisine olağanüstü baskı uygulaması, Türk Silahlı Kuvvetleri içindeki genç subayların 27 Mayıs 1960 tarihinde DP hükümetine karşı darbe yapmalarının en temel gerekçesidir.

Elbette; 27 Mayıs 1960 ihtilali, **şeklen** demokratik usullere aykırı bir harekettir. Ancak bu darbenin **içerik** olarak ülkeye kazandırdıkları bakımından -garip ama gerçek- **demokratik bir harekettir**. 27 Mayıs hareketi, **bağımsızlık** konusunda pek fazla etkili olamamış; Türkiye, 27 Mayıs 1960 ihtilalinden sonra da NATO içinde kalarak SSCB ve Varşova Paktı üyelerine karşı emperyalizmin ileri bir karakolu olarak kalmaya devam etmiştir. Fakat öte yandan 27 Mayıs 1961 Anayasası ile Türkiye Cumhuriyeti, özgürlüklerin en geniş olduğu bir demokratik siyasal yaşama kavuşmuştur. 1961 Anayasasının getirdiği özgürlükçü bir siyasi ortamda; emekçi, gençlik ve kadın hareketleri sendikal ve dernek örgütlenmeleriyle olağanüstü güçlenmiştir. Yine aynı demokratik ortamda 1961 yılında kurulan Türkiye İşçi Partisi (TİP)’nin, ülkemizde işçi ve gençlik hareketinin güçlenmesinde ve bilinçlenmesinde büyük katkıları olmuştur.

Ne yazık ki 1961 Anayasası; ilk antidemokratik darbesini, yine 12 Mart 1971 tarihinde TSK kuvvet komutanlarının hükümete verdikleri muhtıra ile yemiştir. 12 Mart Muhtırasının yarattığı siyasi koşullarda; 1961 Anayasasının getirdiği demokratik hak ve özgürlükler, büyük ölçüde kısıtlanmıştır.

12 Mart Muhtırasının 27 Mayıs’ın genişlettiği demokrasimize açtığı yaralarla yetinmeyen emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, 12 Eylül 1980 tarihinde NATO üzerinden emperyalistlerin emrine sunduğu ordusunun general rütbeli kuvvet komutanları tarafından düzenlenen ağır bir askeri faşist darbesiyle Kemalist Türkiye tarihinin en gerici, en antidemokratik darbesini yemiştir. 12 Eylül, Kemalist Türkiye’nin toplumsal ilerleme bağlamında en gerici miladı olmuştur.

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi, Türkiye’yi sadece emperyalizme **daha da bağımlı** yapmakla kalmamış; ayrıca ve özellikle de ülkemizde henüz gelişmekte olan **Demokrasi fidanına da çok daha ağır bir darbe indirmiştir**. Türkiye, günümüzde hala bu darbenin antidemokratik izlerini taşımaktadır. Her ulusal kurtuluşun iki kanadı vardır: **Bağımsızlık ve Demokrasi!** 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, emperyalizmin ülkemizdeki bir maşası, bir tertibi olarak Atatürkçü Türk Ulusal Kurtuluş Hareketini, tam da bu iki kanadından vurmıştır! Bu faşist darbe ile Türkiye, daha da fazla emperyalizme bağımlı kılınmış; Demokrasimiz daha da yaralı ve sakat bırakılmıştır!

12 Eylül, Türkiye’yi emperyalist küresel finans kapitale daha da bağımlı ve muhtaç yapmak için, ülkemize “24 Ocak Kararları” adı altında bir ekonomi politik programı dayatmıştır. Ülkemizde Kemalist “Halkçılık” ve “Devletçilik” ilkelerine dayanan ve uzmanlarca **Karma Ekonomi** olarak adlandırılan ekonomi politikalar, zaten 1950 yılından itibaren uzun müddetten beri iç ve dış gerici çevrelerce oldukça **yozlaştırılmıştı**. Ülkemiz, bu dönemde sık sık ekonomik bunalımlara sürüklenmekte; Türkiye ekonomisi, küresel ekonomik ve ticari iş bölümünden uzak tutularak **izole ve kapalı bir ekonomi** durumunda tutulmaktaydı. Bu da ülkede bazı ürün ve hizmetlerin yeterince üretilmemesine, kuyruk ve kıtlıkların durmadan uzamasına neden oluyordu. Türkiye, bu durumda iki dere bir arada kalmıştı. Ya Kemalist program geliştirilerek sosyalizme geçilecek veya Türkiye kapitalist yola girerek tam anlamıyla emperyalist-kapitalist sisteme dâhil olacaktı.

12 Eylül 1980 öncesi ülkede yetersiz de olsa **devrimci işçi ve gençlik hareketleri güçlenmişti**. Ancak Süper NATO veya “Derin Devlet” denen gizli çetenin marifetleriyle olaylar ve devrimci yükseliş provoke edilerek, iş kanlı sokak çatışmalarına dönüştürüldü. Böylece emperyalizm ve onun kontrolündeki illegal Süper NATO, bir taşla iki kuş vurulmuş oldu. Hem Türkiye’de devrimci yükselişin önü kesilmiş oldu, hem de faşist askeri bir darbeye bahane olacak bir siyasi ortam yaratılmış oldu. NATO ’cu generaller bu ortamı darbelerine kolayca bahane yaptılar.

12 Eylül askeri faşist siyasi koşullarında, emperyalizmin kontrolünde ve onun çıkarına düzenlenen 24

Ocak kararları, işte Türkiye'nin içinde bulunduğu bu yol ayrımında, ülke ekonomisini adım adım emperyalist kapitalist sisteme **neo liberal** yöntemlerle entegre etme programıydı. O dönemde ilerici dünya sistemine karşı büyük bir atağa geçen küresel mali sermayenin denetimindeki "**Neo Liberalizm**" in ülkemizdeki ilk büyük dalgası, daha sonra Özel hükümetleriyle yaşama geçirilmiştir. Böylece Türkiye; ekonomi ve mali alanda Kemalist rotadan çıkarılarak, yeniden **emperyalizmin rotasında, ona giderek daha da bağımlı**, hem de vahşi bir biçimde **kapitalistleşme sürecine sokulmuştur**.

1991 yılına kadar Türkiye'nin daha çok ordusunu NATO üzerinden komünizme karşı kullanan emperyalizm, bu tarihte SSCB ve Varşova Paktı'nın çözülmesiyle Türkiye ile ilgili planlarını **değiştirmiştir**. Dünya hegemonyasına soyunan ABD emperyalizmi, Türkiye'yi İslam âlemini kontrol etmek için **model ülke** olarak seçmiştir.

Emperyalizmin Türkiye ile ilgili bu planları çerçevesinde; 1990 lı yılların ortalarında ABD'nin Türkiye'deki diplomatik faaliyetleri, özellikle CFR(Amerikan Dış Strateji Merkezi)'in bir üyesi olan eski ABD Türkiye Büyükelçisi Abramoviç'in çabaları, zamanın İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanı olan R.T. Erdoğan'ın sık sık ABD temaları ve nihayet 28 Şubat Sürecinin de yardımlarıyla günümüzün **diktatör özentisi** R.T. Erdoğan ve AKP, bugünler için hazırlanmıştır.

Küresel finans kapital, Türkiye'de 90'lı yılların sonuna doğru yoğunlaşan yolsuzluklar ve banka hortumlamalarıyla büyük bütçe açığı veren Türkiye Cumhuriyeti hükümetini, kendi rotasına sokabilmek için Türkiye'den **ani "Sıcak Para" çıkışıyla** 2001 Krizini yarattı. Bütçe açığını ancak IMF'nin kredileriyle kapatabilecek olan Ecevit hükümeti ise onların taleplerine boyun eğdi ve DSP+MHP ve ANAP'tan oluşan üçlü koalisyon hükümetine 4. Koalisyon ortağı olarak küresel finans kapitalin bir temsilcisi olan Kemal Derviş'i süper Bakan yaptı.

2001 yılında 57. Ecevit hükümetine geniş yetkilerle Ekonomi bakanı olan Kemal Derviş, krizin sonuçları ve koşulları ile mücadele bahanesiyle "Güçlü Ekonomi Programı" adı altında küresel finans kapitalin Türkiye'nin **ulusal çıkarlarına aykırı olan** taleplerini 15 günde 15 yasal düzenleme yaparak Türkiye'de ikinci **Neo Liberal** atılımını başlattı.

Daha sonra 57. Ecevit hükümeti, yine Kemal Derviş'in Ali Cengiz siyasi ayak oyunları ve koalisyon ortağı Bahçeli'nin de yardımıyla erken seçime gidilerek dağıtıldı. 28 Şubat süreciyle Refah Partisi'nin büyük bir bölümünü kendisine siyasi taban yapan ve 14 Ağustos 2001 tarihinde kurulan AKP, R.T. Erdoğan liderliğinde 2002 Kasım seçimlerinde iktidara taşındı.

AKP, ABD Ex-Başkanı Bush döneminde popüler olan Neo Konservatif (Yeni Muhafazakârlık) konseptine uygun olarak, İslam dünyasına; Yeni Muhafazakârlık ideolojisinin **İslami versiyonu** olan "**İlimli İslam**" ideolojisi ile bir **Rol Model** siyasi parti olarak dizayn edilmiştir. **AKP'nin parti program ve tüzüğü**, ABD'nin emperyalist düşünce kuruluşu olan **CFR tarafından gönderilen memorandum** tarafından biçimlenmiştir. Bu nedenle AKP kendisini, Neo Liberal ekonomi politikalarını da göz önünde tutarak Muhafazakâr-Liberal bir parti olarak tanımladı. Sonuçta AKP; Türkiye'de, Ortadoğu'da ve İslam ülkelerinde emperyalizmin taşeronluğunu yapan, gerici, Atatürk ve Cumhuriyet düşmanı, **yeni sömürgeci, faşist bozuntusu**, ulusal olmayan bir partidir.

Türk Silahlı Kuvvetleri, emperyalizmin Türkiye'yi **sürekli kanatan ve yıpratıcı** vurucu bir güç olarak kullandığı PKK terörünü 1999 yılında **sıfırlamış**; PKK'yı da çözülme noktasına getirmişti. Ancak emperyalizm, PKK'yı yeniden canlandırmak amacıyla yeni bir atak ve plan geliştirmiş, kaçacak delik bulamayan PKK lideri Öcalan'ı yakalayıp, paketleyip idam etmeme koşuluyla, onun en güvenli olabileceği liman olan, Türk hükümetine teslim etmiştir.

Emperyalizm Türkiye'ye, Türkiye'nin **idam cezasını kaldırabilmesi** ve de teröre karşı önlemlerini **gevşetmesi** için de Avrupa Birliği'nin kapısını aralamıştır. AB emperyalist politikaları, "İnsan Hakları ve Demokratikleşme" bahanesi ile Türkiye'de teröre karşı yargı ve güvenlik güçlerinin elini kolunu bağlamışlardır. Böylece AB ile AKP arasında, ülkemizin ulusal çıkarlarına aykırı fakat her iki tarafın kendi menfaatlerine uygun karşılıklı işbirliği de sürüp gitmiştir.

2003 yılında Irak'ı haksız ve hukuksuz olarak işgal eden emperyalizm; Irak'ın Kandil dağında PKK'ya yeniden üs ve tesis tahsis ederek, onu silahlandırarak, ona istihbarat ve diğer lojik destek vererek ve nihayet AKP'nin de yardımlarıyla İmralı mahkûmu Öcalan'a da dört avukat aracılığı ile örgütünün yeniden yönetmesini sağlayarak, PKK terörünü **yeniden hortlatmayı**, başarmıştır. Bütün bu plan uygulamalarında emperyalizm, işbirlikçisi AKP iktidarından tam destek almıştır.

AKP iktidarı; Kemal Derviş'in hazırladığı küresel finans sermayenin çıkarına uygun olan, **ulusal çıkarlara ve emeğin çıkarlarına aykırı olan** bu **Neo liberal** ekonomik programı uygulamaya devam etmiştir. AKP iktidarı, sadece ekonomi alanında değil; sağlık, eğitim, savunma, güvenlik konularında da Türkiye'yi tamamen **Kemalist** öğelerden temizleyerek küreselleşme sürecine entegre etmeye çalışmıştır ve halende bu politikalarına devam etmektedir. Ancak AKP ve lideri Erdoğan; bir yandan Atatürkçü cumhuriyeti bütün izleriyle tasfiye ederken, diğer tarafta halkın bu politikalar karşısında direnci arttıkça, **despot ve faşist** yöntemlere çok daha sert ve sık başvurmaktadır.

En son AKP iktidarı; çok uzun süreden beri yürüttüğü PKK teröristleriyle mücadele yerine müzakere politikalarını, ileri bir aşamaya taşımıştır. "Barış" veya "Çözüm" süreci başlığı altında yürütülen bu politikada; AKP siyaseti, açıkça bir **çıkmazdadır**. AKP, geri dönüşü olmayan bu çıkmaзда **ne yapacağını bilememektedir**. Bir taraftan PKK ve onun legal temsilcisi BDP, kendi bölücü amaçları için, AKP'yi Türkiye'nin ulusal birliğinden ve devletin bütünlüğünden taviz için sıkıştırmakta; diğer tarafta gençlik ve halkımız, "Gezi Parkı" eylemiyle başlayan **direnışıyle** AKP'nin **despot yönetim tarzına** ve ülkeyi PKK ortaklığı ile **bölme politikalarına** geçit vermemektedir. Kısaca AKP iktidarı, **kriz** içindedir.

Not: Aslında "Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm (Atatürkçülük)" başlıklı yazı dizisini, bu bölümde bitirmeyi planlamıştım. Ancak son bölüm çok uzun olacağından, zorunlu olarak bir bölüm daha uzatılacaktır.

Mehmet ÇAĞIRICI

mehmet.cagirci@politikadergisi.com

Devam Eden İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(VIII\)](#) [8]

Yorumlar

hangi mdd?

İçeriği Yazan: Cengiz(Doğrulanmamış) Zaman: Salı, 16/07/2013 - 15:24

Yazar büyük ölçüde Milli demokratik devrim tezinden esinlenmiş.Milli demokratik devrim tezi,Türk sosyalist hareketine 70li yıllarda merhum M.belli tarafından önerilen bir anlayışın eseridir,Mahir Çayanın kesintisiz devrim teorisinde de Mddnin izlerine rastlamamız mümkündür.Mdd tezi daha sonra Tipi bölmüştür.. Gerek belli gerek çayan Maonun eserlerinden ilham alarak sosyalist devrime giden yolda önce demokratik devrimi tamamlamanın gerekliliğini vurgularlar. Esas çelişki proleterya ile tekelci kapitalizm arasındadır. Aslında değerlendirmemiz gereken iki adet mdd tezi vardır,birisi geçmişte m.belli çayanın savunduğu Marksist mdd tezi diğeri ise günümüzde perinçeğin savunduğu salt ezen-ezilen millet arası çelişkiyi öne çıkartan mdd tezidir,yazarı da bu teze yakın görmek mümkün.Leninin Marksizme en büyük katkısı şüphesiz emperyalizm teorisidir.Leninizm de aslında ezen-ezilen çelişkisinin ötesinde,ezilen ülkedeki proleteryanın,işbirlikçi tekelci kapitalizme karşı verdiği sınıfsal mücadeledir.Proleter devrimin ateşini fitilleyip,proleter devrimin iktidarının inşası ancak bu devrimle olacaktır.Eğer biz çağımızdaki asıl çelişkiyi salt ezen ezilen millet çelişkisine indirgersek,burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet etmiş oluruz.Anti emperyalizm ve vatan savunmasının yanında marksist mdd tezinden hareketle proleterya-işbirlikçi tekelci kapitalizm arasındaki asıl çelişki temelinde mücadele yükseltilmelidir. Perinçeğin ve arkadaşlarının dillerine

doladıkları bilimsel sosyalizm kavramı unutulmasın ki Marks ve Engels tarafından ütöpik sosyalizmi çürüten bir teoridir. Üstelik bilimsel sosyalizmi salt ezen ezilen millet çelişkisi temelinde sınıfsal içeriğinden soyutlayarak kullanmak Marksizme aykırı bir tutumdur. Milli demokratik devrim tezinin esin kaynağı maonun eserlerinde marksizm-leninizmden kopuk tek bir satır bulmak mümkün değildir. Dolayısıyla Türkiye'nin bugünkü sosyo-ekonomik koşulları itibarıyla milli demokratik devrimi savunmamız hayati bir öneme sahiptir, ancak bunu yaparken çıkış noktası olarak marksizm-leninizmi temel almamız çok daha önemlidir. Teoriden kopuş bizi burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına hizmet etmekten küçük burjuva ideolojisini devrimcilik diye bize yutturmaya dek götürebilir.

Cengiz'e Yanıt

İçeriği Yazan: Mehmet ÇAĞIRICI Zaman: Paz, 28/07/2013 - 16:02

Sn. Cengiz'in yorumunu, tesadüfen bugün okudum. Dolayısı ile onun düşünceleriyle ilgili değerlendirmelerim biraz gecikti.

Sn. Cengiz kendi yorumuna; benim "Milli Demokratik Devrim" tezinden esinlendiğimi yazarak başlamış. Sn. Cengiz, daha sonra MDD konusunda bilgi vererek; bu tezin Türk sosyalist hareketine 70'li yıllarda Mihri Belli tarafından önerildiğinden; bu tezi, Mahir Çayan'ın da desteklediğinden söz ediyor. Ayrıca Sn. Cengiz; MDD programını, Marksist olan ve olmayan diye de ikiye ayırıyor.

Onun görüşüne göre çağımızda asıl çelişki, "**proletarya-işbirlikçi tekeli kapitalizm arasındaki**" çelişkidir; dolayısı ile "**Proletaryanın devrimci mücadelesi de bu çelişki temelinde yükselmelidir.**"

Bu düşüncenin Türkiye'ye uygulanması konusunda ise yorumcu "**Dolayısıyla Türkiye'nin bugünkü sosyo-ekonomik koşulları itibarıyla milli demokratik devrimi savunmamız hayati bir öneme sahiptir; ancak bunu yaparken çıkış noktası olarak marksizm-leninizmi temel almamız çok daha önemlidir.**"

Sanırım, Sn. Cengiz'in yorumundaki temel düşünceleri bunlar.

Gelelim şimdi bu düşüncelerin değerlendirilmesine.

Bir defa Sn. Cengiz'in analiz yapma, yorumlama ve yargılama yöntemi bilimsel değil. Çünkü Sn. Cengiz'in çıkarımları, yani yargıları veya nihai fikirleri, dikkat ettim hep; ya başkalarının "tezlerine", ya "teorilerine" ya da "esinlenmelere" dayandırmaktadır.

Oysa bilimsel yöntemde her çıkarım, her yargı, somut veri ve donelerin analizinden elde edilen **akılcı** somut neticelerdir. Başka bir ifadeyle hiçbir sorunun bilimsel çözümü, asla o sorunun kaynağından kopuk olamaz. Örneğin Aritmetikte $2+2=4$ 'tür. Bu problemde 4, sonuçtur. Ancak bu sonuç, 2 ile 2'nin toplanmasına bağlı bir sonuçtur. Yoksa Ahmet 4 diyor diye veya Mehmet te dört dedi diye dört değildir! Bilmem anlata bildim mi?

Şimdi gelelim bu bilimsel yöntemi, Milli Demokratik Devrim (MDD) bağlamında kullanmaya.

Milli Demokratik Devrim (MDD), ülkemizin toplumsal gelişimi önünde duran, **olması gereken bir siyasi-toplumsal programdır**. Bu anlamda MDD'yi tez olarak adlandırabiliriz. Ancak bu program, bir devrimcinin canı böyle istedi veya onun görüşü böyle olduğu için değil, tam tersine Türkiye'nin içinde bulunduğu somut durumun ülkemizin gelişmesi ve ilerlemesi açısından bir çözüm olmasını gerektiren bir programdır. Aritmetik örneğimizde olduğu gibi MDD bir 4'tür. Ancak çözüm olarak bu 4'ün bir de sorun olan yönü var. Sorun yönünü de yine aritmetik örneği ile açıklamaya çalışırsak ($2 + 2$) sorusu ülkemiz Türkiye için

- Toplama işleminde birinci (2), Türkiye'nin somut ve reel olarak **emperyalizme bağımlı** olması
- Toplama işleminde ikinci (2) ise ülkemizde **demokrasinin** tamamen **çarpık** veya **deform** olmuş olmasıdır.

Emperyalizme **bağımlılık**, bir **milli(ulusal)** sorundur. Genel anlamda emperyalizm ile Türkiye arasında ki bu **ulusal sorunun temeli sınıfsaldır**. Çünkü **emperyalizm** olgusu zaten, emperyalist ülkelere egemen olan tekeli **burjuvazinin** toplumsal nedensellik ve zorunluluğa dayanan bir düşünce ve davranış biçimidir.

Öte yandan Türkiye, henüz M. Kemal Atatürk'ün başlattığı **Demokratik Devrimlerini** tamamlayamadan **yeniden** emperyalizme bağımlı hale gelmiştir. Özellikle M. Kemal Atatürk'ün çok istediği halde ömrünün vefa edip te uygulamadığı **Toprak Reformu** Türkiye'nin önünde duran en büyük bir demokratik devrimidir. Günümüzde "Kürt Sorunu" denen sorunun kaynağı, halen orta çağdan kalan bu derebeyi toprak ağalığının, aşiret ve cemaatlerin bir eseridir.

Özetle emperyalizme bağımlılık nedeniyle henüz ulusal demokratik devrimlerini tamamlayamayan ülkelerde genel geçerli bir devrimci toplumsal ilerleme ve gelişme programı, zaten **Marksist** anlamda **bilimsel** bir çözümdür. Buna karşılık; Perinçek'in MDD tezi Marksist değil, Mihri Belli 'nin veya M. Çayan'ın MDD tezi daha Marksist gibi saçma kıyaslamalar, kafa ve kavram kargaşasından başka anlam taşımaz!

Sn. Cengiz, MDD düşüncelerinin ülkemizde yayılması ile ilgili **tarihi** konusunda da yanılmaktadır.

MDD düşünceleri, Türkiye'de ilk defa 1952 yılında Türkiye'nin NATO üyesi olması nedeniyle o zamanlar bir sosyalist devlet olan Macaristan'ın başkenti Budapeşte Radyosunda Nazım Hikmet tarafından Radyo konuşmalarında dile getirilmiştir. Daha sonra Milli Demokratik Devrim düşüncesi, 1954 yılında Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından kurulan Vatan Partisi'nin programını oluşturmuştur.

Mihri belli, TİP üyesi olduğu yıllarda (1960-1970) yazı yazdığı "Türk Solu" ve "Aydınlık Sosyalist Dergi" yayın organlarında ve değişik konferanslarında zaten çoktan şekillenmiş olan MDD tezini, o zamanlar sadece güncelleştirmiştir.

Sn. Cengiz, emperyalizm ile çevre ülkeler arasındaki ilişkileri, "ezen-ezilen ulus" kategorisine **indirgeyerek** asıl hatayı kendisi yapmaktadır. Çünkü bu kategorileştirme tarzı; uluslararası karmaşık ilişkileri, sanki iki ulus (ezen ve ezilen) arasında imiş gibi yanıltan bir değerlendirme kalıbına sokmaktadır. Oysa gerçek ve somut dünyamızda emperyalizm-kapitalizm bir **dünya sistemidir**. Bu sistem içinde emperyalist merkez ülkeler (ABD, AB) ve çeşitli kategorilerle tasnif edilebilecek, yarı veya yeni sömürge veya bağımlı ülkelerden oluşan **heterojen** bir sistemdir. (Örneğin Türkiye'nin, hem ABD ve hem de AB ile bağımlılık karakteri taşıyan ilişkileri vardır).

Çağımızın **çelişkilerini** de kategorize edersek eğer, bu çelişkiler de üç alanda toplanabilir:

- Emperyalizm ile çevre ulus devletlerarası çelişki,
- Kapitalist ülkelerdeki emek-sermaye çelişkisi,
- Emperyalist merkez ülkeler arası çelişkiler. (AB ve ABD arası çıkar çelişkileri)

Küresel çapta ana çelişki, Emperyalizm ile çevre ulus devletlerarasındaki çelişkidir; çünkü insanlığın toplumsal ilerleme ve gelişimindeki **ana gerici güç, emperyalizmdir**.

Emperyalizme bağımlı, yeni veya yarı sömürge ülkelerin emperyalizme olan çıkar çelişkileri, **ulusaldır!** Dikkat; bu çelişkideki "ulusal" kavramı da **sınıfsallık** niteliği taşımaktadır! Ulusal demek; sadece işçi sınıfı veya diğer emekçiler değil, aynı zamanda o ülkenin yer altı ve yer üstü bütün zenginliklerinin de emperyalizm tarafından, yani ulus olarak **sömürülmesi** ve ulus olarak toplumsal gelişimin önünün emperyalizm tarafından kesilmesi demektir. Kısaca, **ulusal** demek **sınıfsal koalisyon** demektir. **Ulus** kavramının içinde de en devrimci, en dinamik sosyal sınıf olarak yine işçi sınıfı yerini almaktadır.

Unutmayalım; “**çıkış noktası olarak Marksizm-Leninizm’i temel almamız**” bilimsel bir yöntem olan Marksizm’e ve Leninizm’e **aykırıdır!** Çünkü Marksizm-Leninizm, **bir bilimdir!** Her bilimde olduğu gibi Marksizm-Leninizm’ de de her analizin **çıkış noktası**, sadece ve sadece **somut veriler ve donelerdir**. Bir analizde Marksizm-Leninizm’in rolü ise sadece ve sadece; **somut veriler ve donelerden** hareket eden bu çıkış noktasından itibaren takip edilecek yolu ve yönü sapıtmamak için kullanılan akılcı bir kılavuzdur. Yani Marksizm-Leninizm, çıkış noktası değil, pusuladır.

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı, demokratik devrimlerini tamamlayamamış uluslar açısından; emperyalizme karşı mücadele, sadece ve sadece, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilerin ve de işbirlikçi olmayan yurt sever diğer antiemperyalist güçlerin ortaklığı ile başarılabilir bir ulusal sorundur. Türkiye, antiemperyalist bu mücadeleyi 90 yıl önce başarmıştır; bu gün de başaracak güce ve iradeye sahiptir!

Saygılarımla.

yazara yanıt

İçeriği Yazan: Cengiz(Doğrulanmamış) Zaman: Salı, 30/07/2013 - 17:35

Bir kere sn.yazar benim düşünce yöntemimim bilimsel olmadığını ve hep başkalarının tezlerine teori ve esinlemelerine dayandığını iddia ediyor,oysa ben fikir ve değerlendirmelerimi elimden geldiğince salt Marksizm Leninist teorinin ülkemiz somut tarihsel ve sosyo-ekonomik verilerine dayandırmaya çalışmaktayım,ancak yazar,somut koşulların somut tahlili ilkesinden kopuk olarak Türkiyenin gelişme ve ilerlemesi için milli demokratik devrim tezini zorunlu bir model olarak dayatma çabası içine girmektedir,oysa Milli demokratik devrim tezi sadece bir seçenektir, biricik kurtuluş yolu falan değildir,günümüzde mdd tezini savunmayan marksist partilerin varlığını somut bir gerçekliktir,anti emperyalizme karşı yurtsever cepheye yer almak, emperyalizmin teslimiyetine Abd ve Ab emperyalizmin kuşatmasına karşı durmak yeterlidir. Üstelik sosyalist ve Marksistler için tek kurtuluş yolu kapitalizmi yıkıp yerine proleterya diktatörlüğü öncülüğünde sosyalizmi kurmaktır, ana amaç budur.Sn. yazar emperyalizmin kendi arasındaki içsel çelişkilerini sayarak, dünya ölçeğindeki asıl Marksist Leninist çelişkiyi yani,ezilen ülke proleteryası ile ezilen ülke tekelci,işbirlikçi burjuvazisi arasındaki asıl çelişkiyi gizleyerek üçüncü dünyacı,galiyevci bir yorum tarzına sığınmaktadır,oysa ne Marksın ne Leninin teorisinde ne de Maonun teorisinde genel bir demokratik devrim teorisi yoktur.Sadece Marks 19 yy.da burjuvazinin feodal monarşi ile uzlaşma eğilimi dikkate alarak proleteryanın demokratik devrime önderlik ederek sosyalizme doğru ilerlemesini savunmuştur, Lenin Rusya gibi kapitalizmin çok geri olduğu bir ülkede Marksın bu görüşlerinden esinlenerek sosyalizmi inşa etmiştir.Ulus kavramı sınıfsal tarihsel özü itibariyle burjuva ideolojisini temsil etmektedir, ancak günümüzde artık burjuvazi devrimci yeteneğini kaybetmiş gerici bir niteliğe büründüğü için anti emperyalist yurtsever ulusalcılık işçi sınıfının savunup sahiplenmesi gereken bir argüman haline gelmiştir. Sn.yazar ayrıca kemalist devrim ile sosyalist marksist leninist devrimi birbirine karıştırmakta, proleteryanın önünde duran kemalist devrimi tamamlamak, yani toprak reformu ve diğer üst yapıda yapılması gereken acil demokratik devrimci görevleri sosyalist ve Marksist,Leninist devrim perspektifini gözden kaçırarak yapmaktadır. Proleteryanın tarihsel devrimci rolünü salt kemalist devrimle sınırlandırmak,insanı marksizmden kopartmaya yeter de artar, çünkü sınıfları ve sınıf mücadelesini proleterya diktatörlüğüne dek varacağını tanıyan kişiye ancak marksist denilir.Yazar bu değerlendirme ve analiz tarzıyla aslında Marksizmin temel çıkış noktasını terk etmiş ya da göz ardı etmiştir. Bu noktada bir çarpıtma ve saptırmayı somut olarak görmemiz olasıdır.Oysa, Marksizm proleteryanın kapitalizmi aşma ve sosyalizmi kurma bilimidir. Marksizm herhangi bir bilim değildir, onun sınıfsal özünü boşaltırsanız geriye bir şey kalmaz.Ulus kavramı özünde sınıfsaldır ve her ulus(ezen ve ezilen uluslar) proleterya ve burjuvazi arasında sınıfsal açıdan çıkarları birbirine ters uzlaşmaz sınıflara bölünmüştür 19.yy Marksizmin temel çelişkisi proleter-burjuva çelişkisini göz ardı ederek çağımız emperyalizm olgusunu sağlıklı, bilimsel ve diyalektik açıdan değerlendirmemiz mümkün değildir,zaten Leninin de Maonunun da yaptığı budur, Marksizm konusunda hiç bir çarpıtma ve saptırma onların eylemliliklerinde yer almaz.Kemalist devrim konusunda da Mustafa kemalin izmir

iktisat kongresinden sonra liberalizmi hayatı geçirdiği ortadadır, bu da Kemalist devrimin salt bir burjuva demokratik devrim olduğu somut gerçeğini bize kanıtlar, sosyalist devrimcilerin hedefi salt kemalist devrimi ihya etmek olamaz, bunu kim iddia ederse Marksizme ihanet eder. Ben mdd tezinin son 'güncellenmiş' halini merhum M.Bellinin Türkiye Emek Partisi programını kaynak alarak ve referans olarak verebilirim. Orada da yazarın savunduğu tarzda bir milli demokratik devrim tezi maalesef yer almamaktadır. Burada ezbere yorum yapmıyoruz haliyle. Bu noktada, geçen yazımdaki ana fikrimi ısrarla savunarak Marksizmi inkar etmeyen bir milli demokratik devrim anlayışını savunmaya devam edeceğim.

Saygılarımla

Herkes inandığını,

İçeriği Yazan: İzzet Kütükoğlu Zaman: Per, 29/08/2013 - 23:25

Herkes inandığını, savunmakta açıklamakta hürdür. Sosyalizme oldum olası kafam basmadı. Ben biraz kalın kafalıyım, ondan olsa gerek.

Yazara göre devrim gerçekleşecek, ülke bağımsızlığına kavuşacak. İyide bu devrim kiminle gerçekleşecek? ÇAĞIRICI gibi düşünenler umudu imkansıza bağlamış.

Ne diyelim? Bu kadar imkansız bir amaç için çaba sarf ediyorsunuz ya. sabrınızı ve gayretinizi takdir etmekten kendimi alamıyorum.

- [Bilim/Kuramsal](#) [9]

Kaynak URL (03/05/2024 - 07:48 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-vii>

Bağlantılar:

- [1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>
- [2] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-i>
- [3] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-ii>
- [4] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-iii>
- [5] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-v>
- [6] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-vi>
- [7] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-iv>
- [8] <https://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-viii>
- [9] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/bilimkuramsal>